

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 20. lipnja 2021

[Multimedia]

Molitva je često puta vapaj Bogu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjoj se liturgiji govori o zgodi u kojoj je Isus smirio oluju (*Mk 4, 35-41*). Na lađu u kojoj su učenici plovili jezerom obušili su se vjetar i valovi i obuzeo ih je strah da ih ne potope. Isus je s njima na lađi, ali spava na krmi na uzglavku. Učenici, silno prestrašeni, vape: „Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?“ (r. 38).

I mi sami smo mnogo puta, kad na nas navale životne kušnje, zavapili Gospodinu: „Zašto šutiš i ništa ne poduzimaš?“ Pogotovo kad nam se čini da tonemo, jer ljubav ili plan u koji smo polagali velike nade nestaje; ili kad smo prepušteni na milost i nemilost neprestanih valova tjeskobe; ili kad se, pak, osjećamo preplavljeni problemima ili izgubljeni usred mora života, bez pravca i bez odredišne luke. Ili pak, u trenucima kada nemamo snage ići dalje, jer nema posla ili kad se, zbog neočekivane dijagnoze, osjećamo malne shrvanima zbog straha za svoje zdravlje ili zdravlje voljene osobe.

U tim i brojnim drugim situacijama i mi osjećamo da nas obuzima silan strah i, poput učenikâ, u opasnosti smo da izgubimo iz vida ono najvažnije. Na lađi, iako spava, *Isus je tu* i sa svojim proživljava sve što se događa. Iako nas njegova usnulost, s jedne strane, začuđuje, s druge nas stavlja na kušnju. Gospodin je tamo, prisutan; on, naime – da tako kažemo – očekuje da ga mi uključimo u ono kroz što prolazimo da ga pozovemo i stavimo u središte onoga što živimo. Njegova snenost nas potiče da se probudimo. Jer, da bismo bili Isusovi učenici, nije dovoljno

vjerovati da Bog postoji, već se moramo povezati s njim. Poslušajte to: *treba mu zavapiti*. Nije dovoljno znati da Bog postoji, već ga treba zazvati, zavapiti mu. Molitva je mnogo puta vapaj: „Gospodine, spasi me!“. Gledao sam u emisiji „A sua immagine“ („Na njegovu sliku“), danas na Dan izbjeglica, mnoge koji dolaze sa čamcima i dok se utapaju viču: „Spasi nas!“. I u našem se životu događa isto to: „Gospodine, spasi nas!“, i molitva postaje jedan vapaj.

Danas se možemo zapitati: koji vjetrovi se obrušavaju na moj život, koji valovi ometaju moju plovidbu i dovode u opasnost moj duhovni život, moj obiteljski život, pa i moj psihički život također? Recimo sve to Isusu, ispričajmo mu sve. On to želi, želi da se uhvatimo za njega kako bismo pronašli utočište protiv strašnih valova života. U Evanđelju se kaže da učenici prilaze Isusu, bude ga i razgovaraju s njim (usp. r. 38). To je početak naše vjere: prepoznati da sami nismo u stanju ostati na površini, da nam je potreban Isus, kao mornaru zvijezda, da bismo pronašli svoj put. Vjera započinje kada shvatimo da nismo dovoljni sami sebi, već *da nam treba Bog*. Kad prebrodimo napast zatvaranja u sebe same, kad pobijedimo lažnu religioznost koja ne želi smetati Bogu, kad mu zavapimo, On u nama može učiniti čuda. To je blaga i izvanredna snaga molitve koja čini čuda.

Učenici su zamolili Isusa i On umiruje vjetar i valove. I postavlja im pitanje koje se tiče i nas samih: „Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?“ (r. 40). Učenici su dopustili da ih zarobi strah, jer su i dalje gledali u valove, a ne u Isusa. I za nas vrijedi isto: koliko puta ostajemo zagledani u probleme koji se na nas okomljuju, umjesto da idemo Gospodinu i predamo njemu naše brige! Koliko puta, poput učenika, ostavljamo Gospodina u kutu, na dnu lađe života, da bismo ga probudili samo kada ga trebamo! Zamolimo danas milost vjere koja se nikad ne umara tražiti Gospodina, kucati na njegova vrata, zavapiti njegovom Srcu.

Neka Djevica Marija, koja u svome životu nije nikada prestala imati povjerenja u Boga, u nama ponovno probudi životnu potrebu da se svakoga dana povjerimo njemu.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Pridružujem se biskupima Mjanmara, koji su prošlog tjedna uputili apel skrenuvši pažnju čitavog svijeta na mučno iskustvo tisuća ljudi u toj zemlji koji su raseljeni i umiru od gladi: „Molimo sa svom ljubaznošću da se dopuste humanitarni koridori“ i da se „crkve, pagode, samostani, džamije, hramovi, kao i škole i bolnice“ poštuju kao neutralna mjesta u kojemu osobe mogu pronaći utočište. Neka Kristovo Srce dotakne srca sviju i donese mir u Mjanmar!

Danas se slavi Svjetski dan izbjeglica, koji su proglasili Ujedinjeni narodi, na temu „Zajedno

možemo učiniti razliku“. Otvorimo svoja srca izbjeglicama; neka njihove tuge i radosti postanu našim tugama i radostima; učimo iz njihove hrabre otpornosti! I tako, svi zajedno, učinit ćemo da raste zajedništvo koje će biti čovječnije, jedna velika obitelj.